

Hanni Münzer

In naam van mijn
moeder

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *Honigtot*
Oorspronkelijke uitgever: Piper Verlag
Vertaling: Jeske Nelissen en Marianne Palm
Omslagontwerp: MECOB
Omslagbeeld: Trevillion Images
Auteursfoto: Fotostudio Dörr
Zetwerk: ZetSpiegel, Best

Copyright © 2014 Hanni Münzer
Copyright © 2015 voor de Nederlandse taal:
Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Eerste druk 2015

ISBN 978 94 0160 421 5 | NUR 302

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren. Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen, dan kunt u contact opnemen met de uitgever. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Simon
een engeltje dat veel te kort op aarde vertoefde

Een zoete dood

Eertijds een gulzig volk, begerig proevend
Onverzadigbaar in bloesems vertoevend
Blijvend verbonden met de natuur
Zoete ambergouden buit, zo puur

De hemelgod lacht van vreugd' en welbehagen
De trotse koningin behoedt allen voor plagen
De majesteit, Deborah, zo noemt men haar
Mooi en slim, en fier en onbenaderbaar
Onbewogen, onberoerd door zonneglans
Volgt zij de meute in zijn montere dans

Plots een onbekende geur in het avondrood
Welk schemerig schepsel verkondigt hier de dood?
Mens, beul der natuur, die al het leven verdomt
De stem van de gouden zwerm voor altijd verstomt

De koningin aan de slachting ontkomen
In geestverwarde wraakbeluste dromen
Voltooide het vijandswerk ongenood
En zocht voor zichzelf de bittere dood

Duist're schaduwen ook het heden licht ontnemend
De verloren gegane hemel droef bewenend
Het eertijds hoopvolle volk – ontzield en star
Wie wraak verkiest boven leven – is een nar

Raffael Valeriani

In het begin is de kwade neiging een voorbijganger, dan een gast en uiteindelijk de heer des huizes.

Talmoed Bawli Soeka 52

Proloog

Er wordt gezegd dat de waarheid zwaarder weegt dan God zelf kan dragen.

Ook volgt de waarheid steeds haar eigen regels. Op het moment dat je het het minst verwacht, komt ze als een luchtbel in het water omhoog en klaagt ons aan.

Dat ondervond mijn familie toen mijn oma stierf en mijn moeder diezelfde dag spoorloos verdween.

Alles kwam aan het rollen door de vergeelde inhoud van een vergeten doos.

Het verleden had ons ingehaald.

I

Het heden

Felicity

I

Seattle, Washington, vs, mei 2012

‘En weet je echt zeker dat je er goed aan doet?’ vroeg Olivia wel voor de honderdste keer in het afgelopen uur. De verontwaardiging in haar stem was inmiddels wat afgenomen. Net als de behoefte van haar vriendin Felicity om op haar vraag te reageren.

In plaats daarvan richtte Felicity zich erop een koffer van monsterlijke afmetingen – een geschenk van haar al even wereldvreemde als onpraktische moeder – met haar spullen te vullen.

Olivia lag voorover op bed lusteloos op een appel te kauwen en volgde met een somber gezicht de handelingen van haar vriendin.

Felicity had wel in de gaten dat Olivia niet van plan was het erbij te laten zitten. En jawel hoor: ‘Ik kan gewoon niet geloven dat je me dit aandoet. En dat je het ook nog allemaal achter mijn rug om hebt bekokstoofd! Hoe kún je!’

En daar wong natuurlijk de schoen. Felicity onderdrukte een glimlach. Olivia was niet zozeer geïrriteerd door wat ze deed, maar vooral doordat het haar gelukt was om het voor haar, haar beste vriendin en bovendien de nieuwsgierigste mens van de hele wereld, geheim te houden.

Ze negeerde ook dit verwijt weer en riep: ‘Klaar!’ Met een energiek gebaar klapte ze haar koffer dicht. Het geluid van het vallende deksel had iets definitiefs. Discussie gesloten.

Maar niet voor Olivia. ‘Heb je trouwens ook maar één moment aan Richard gedacht?’ speelde ze haar laatste troef uit. Daarmee doelde ze op haar broer. Hij was tien jaar ouder dan zij en al een erkend chirurg, terwijl de inkt op het diploma van de twee nieuwbakken artsen nog maar nauwelijks was opgedroogd.

Felicity keerde zich met een ruk om. Olivia had een gevoelige snaar geraakt. Richard. Betrouwbaar, begaafd, een man met schitterende

voorzichten en nog knap ook. Al het vrouwelijk personeel van het Seattle Children's Hospital lag aan zijn voeten. En zij, Felicity, stond op het punt hem in de steek te laten en een heel werelddeel tussen hen in te plaatsen.

'Hij houdt echt van je, weet je?' Olivia's stem klonk nu heel zacht.

'Dat weet ik.' Hij had het tegen haar gezegd. Gisteren, toen ze afscheid van hem had genomen. Richard wilde niet dat ze wegging. Hij had alles geprobeerd om haar over te halen te blijven, hij had haar zelfs een aanzoek gedaan. Ze kon en wilde nu niet aan zijn bedroefde gezicht denken, aan de teleurstelling in zijn ogen toen ze had geweigerd. Haar hart was bijna gebroken. Eigenlijk had ze nog steeds het gevoel alsof er sinds gisteren een zware steen op haar maag lag. Ze begreep zichzelf niet en toch kon ze niet anders. Iets in haar bracht haar hiertoe.

Dat was altijd al zo geweest. Ze werd altijd gedreven door een innerlijke onrust en betwijfelde of ze daar wel iets tegen kon doen. Ze had gehoopt die drang kwijt te raken als ze haar grote doel had bereikt: arts worden. Maar hoe dichter ze bij het eind van haar studie en de laatste examens kwam, hoe sterker de neiging werd om nieuwe wegen in te slaan en te ontsnappen aan haar geregelde leventje.

Toch wilde ze niets liever dan werk vinden en een plekje in het leven veroveren. Maar ze deed steeds het tegenovergestelde, bevangen door een dwangmatige onrust die recht uit haar ziel kwam. Het leek wel alsof ze naar een bepaald leven verlangde, maar een ander leven moest leiden en vastzat in een eeuwige tweestrijd met zichzelf. Ze had geprobeerd het Richard uit te leggen. Maar hoe kon je iets uitleggen wat je zelf niet eens goed begreep? Ze had jammerlijk gefaald en uiteindelijk was hij weggegaan.

Plotseling schoot er een gedachte door haar hoofd: *Ik zal het land van de liefde nooit betreden.* Ze begreep niet waar dat melancholische idee vandaan kwam. Het bezorgde haar een gevoel van verlorenheid en de flauwe smaak van angst.

'Wat zei je nou?' Olivia staaarde haar vriendin verbijsterd aan. Felicity had zich niet gerealiseerd dat ze de woorden hardop had uitgesproken. Ineens wist ze waar ze die gedachte vandaan had, of liever van wie. Vele jaren geleden had haar grootmoeder het tegen haar

gezegd, vlak voordat ze alzheimer had gekregen. Vreemd, dat dit haar nu net te binnen was geschoten. Hoewel, haar oma was zes dagen geleden op zevenentachtigjarige leeftijd gestorven. Niet alleen voor de zieke vrouw zelf, maar voor de hele familie was haar dood een verlossing geweest.

Vanwege de begrafenis had Felicity haar vlucht naar Kaboel uitgesteld, waar ze voor de hulporganisatie Doctors of the World zou gaan werken.

Haar telefoon ging. Dat zou Martha, haar moeder, zijn. Eigenlijk had ze al lang hier moeten zijn. Haar moeder had erop gestaan haar persoonlijk naar het vliegveld te brengen.

Felicity slaakte een zucht. Ze zag op tegen de rit van bijna een uur, waarin haar moeder vast weer zou proberen haar plannen uit haar hoofd te praten. Ze kon de geijkte litanie al horen: ‘Lieve hemel, uitgerekend Afghanistan! Je moet wel gek zijn, Felicity, echt. Zo’n prachtige studie, alleen maar om daar gesluierd te gaan rondlopen. Hoe kun je dat nou doen! Om nog maar te zwijgen van al die zelfmoordaanslagen van de taliban. Verschrikkelijk!’

Ze nam op. Het was niet haar moeder maar haar vader. Sinds hij een jaar geleden een beroerte had gehad, zat hij in een rolstoel. Maar hij was inmiddels een heel eind opgeknapt en zou daar al snel niet meer afhankelijk van zijn. ‘Hallo, meisje,’ groette hij haar. Voordat ze iets kon terugzeggen, vroeg hij gehaast: ‘Is mam bij jou?’

‘Hoi, pap. Nee, eigenlijk stond ik op het punt jullie te bellen om te vragen waar mam blijft. Hoe laat is ze vertrokken?’

‘Dat is nou juist het vreemde. Het lijkt wel of ze vannacht helemaal niet is thuisgekomen. Dat is nog nooit gebeurd. Ik hoopte eigenlijk dat ze bij jou zou zijn.’

‘Huh? Mam niet thuisgekomen?’ Felicity kon het niet geloven. Haar moeder mocht dan haar tekortkomingen hebben, ze was de betrouwbaarheid zelve en zou haar vader beslist nooit een nacht alleen laten, al helemaal niet meer sinds zijn beroerte.

‘Heeft ze je misschien gebeld, dat je het niet hebt gehoord?’

‘Nee, ik heb het antwoordapparaat afgeluisterd. Geen oproep en geen bericht. En ze heeft haar mobiel uit staan. Waar zou ze kunnen zijn?’

‘Waar is ze gisteren geweest? Een of andere commissievergadering? Dan kun je daar toch naartoe bellen?’ Haar moeder was actief in diverse commissies, haar hele leven bestond uit zich inzetten voor anderen. Alleen niet voor haar eigen gezin, schoot het door haar hoofd. Stop, niet oneerlijk zijn, wees ze zichzelf terecht. De afgelopen jaren was het een stuk beter geworden.

‘Nee, ze had geen vergadering. Gistermiddag kreeg ze een telefoontje van het verpleeghuis. Ze moest de kamer van oma leegmaken. Die was dringend nodig voor een nieuwe bewoner, zeiden ze.’

‘Heb je daar al gebeld?’

‘Natuurlijk. Ze zeiden dat ze gistermiddag hooguit een half uurtje is geweest en toen weer is vertrokken. Een verzorger beweerde haar gezien te hebben toen ze met een doos onder haar arm naar buiten stormde.’

‘Naar buiten stormde? Mam? Dat is niet echt iets voor haar.’

‘Nee, en het is ook helemaal niets voor haar om niks van zich te laten horen. Zou er iets gebeurd zijn? Een auto-ongeluk misschien?’

Felicity hoorde de angst in haar vaders stem.

‘Dan zouden we het wel gehoord hebben. Weet je wat, pap? Ik kom naar je toe. Dan bellen we eerst een paar leden van de verschillende commissies. Er is vast een simpele verklaring voor haar afwezigheid. Misschien is ze wel weer bezig met een of andere boete- en gebedsmarathon.’ Of is het haar nieuwste truc om mijn vlucht naar Kaboel tegen te houden, voegde ze er in gedachten aan toe.

‘Maar je vlucht dan?’ vroeg haar vader meteen.

‘Maakt niet uit. Dan verschuif ik hem nog maar een keer. Ik begin pas volgende week met mijn werk. Ik ben over een half uur bij je. Probeer jij haar intussen nog eens op haar mobiel te bereiken. Tot zo, pap.’

‘Heb ik het goed begrepen dat je moeder verdwenen is?’ vroeg Olivia vol ongelof.

‘Ja, waarschijnlijk al sinds gistermiddag. In elk geval heeft ze sindsdien niets meer aan mijn vader laten horen. Sinds zijn beroerte slapen ze gescheiden. Pap gaat vaak al heel vroeg naar bed. Hij wordt erg moe van al die medicijnen die hij moet slikken. Daarom heeft hij haar afwezigheid pas vanochtend opgemerkt.’

Olivia sprong van het bed en gooide haar half opgegeten appel weg. ‘Ik breng je wel even. Nou ben ik ook wel benieuwd wat er met je moeder aan de hand is.’

Onderweg merkte ze peinzend op: ‘Had je het daarnet nou over een boetemarathon? Ben je bang dat het weer opnieuw begint?’ De twee vriendinnen kenden elkaar al vanaf de kleuterschool en Olivia had al als klein kind een levendige belangstelling gehad voor de aanvallen van Felicity’s moeder. ‘Wanneer was de laatste keer ook al weer? Best al een poos geleden, hè?’

Felicity bedacht dat het een jaar of acht geleden was dat de ex-non Martha Benedict zich voor het laatst dagenlang had opgesloten om God om vergeving te smeken dat ze hem had teleurgesteld. Daarvoor was dat met geregelde tussenpozen gebeurd, ongeveer elk half jaar. Nu realiseerde ze zich pas goed dat de voorheen ronduit fanatieke vroomheid van haar moeder in de loop der jaren was afgenomen. Ze fronste haar wenkbrauwen. Die positieve ontwikkeling had feitelijk ingezet toen haar grootmoeder, Maria, wegens voortschrijdende alzheimer in een verpleeghuis moest worden opgenomen. Dat zei ze nu tegen Olivia en ze voegde eraan toe: ‘Het zou kunnen dat ze als gevolg van de dood van oma een aanval heeft gekregen. Maar ik hoop toch echt dat het daar niets mee te maken heeft. Het zou erg zijn voor mijn vader, en oude wonden openrijten. Hij heeft dan weer het gevoel dat hij mam haar leven heeft afgepakt.’

‘Nou, eigenlijk heeft je moeder jullie je leven afgepakt. Echt, ik heb altijd bewondering gehad voor jou en je vader, hoe jullie haar grillen hebben verdragen. Ik hoor het haar nog altijd zeggen: “*Mea culpa, mea maxima culpa*”. Ze is op zijn minst twee keer zo vroom als mijn broer Fred. En die is toch jezuïet.’ Olivia had nooit een blad voor de mond genomen.

Felicity trok een gezicht. Het was niet voor het eerst dat haar vriendin dit onderwerp aansneed. Het was waar, haar vader was idolaat van haar moeder. Hij was vijftien jaar ouder dan zij en ze waren laat getrouwd. Felicity was enig kind gebleven. Haar moeder was al boven de veertig geweest toen haar dochter zich had aangekondigd. Zowel haar moeder als zij had de bevalling ternauwernood overleefd en Felicity had maandenlang in het ziekenhuis moeten blijven. Ook dat

had Martha Benedict maar al te vaak beschouwd als de straf van God, omdat ze uit de orde van de franciscanessen van Thuine was getreden om met Arthur, haar vader, te trouwen. Felicity hoopte echt dat de verdwijning van haar moeder een andere reden had dan een terugval in haar oude patroon van spijt.

Olivia's oude Peugeot sloeg de Richmond Beach Drive in en hield stil voor het bakstenen huis van Felicity's ouders. Felicity zag haar vader in de deuropening staan. Zwaar steunend op twee krukken leunde hij tegen de deurpost. Hij had geen jasje aan, ook al stond er een frisse kustwind, die zijn witte haar in de war bracht. Het huis lag direct aan de Puget Sound, die slechts door een smalle strook land van de Stille Oceaan werd gescheiden. Toen Felicity het bezorgde gezicht van haar vader zag, slikte ze haar opmerking dat hij zo nog een verkoudheid zou oplopen in.

Ze hielp haar vader naar binnen en hij bracht haar op de hoogte van het laatste nieuws – dat er niet was. Haar moeder had nog altijd niets van zich laten horen, haar mobiel stond nog steeds uit en ook de telefoontjes van haar vader naar verschillende commissieleden hadden niets opgeleverd. Felicity checkte nog een keer het antwoordapparaat. Ook daar stond niets op. Een mobiele telefoon had haar vader niet.

Ze informeerde zelf nog eens bij verpleeghuis Woodhill en kreeg hetzelfde te horen als haar vader: haar moeder was daar hoogstens een half uur geweest en was toen vertrokken zonder afscheid te nemen. 'Die verzorger, die mijn moeder gezien heeft... Kan ik die misschien even spreken? Misschien heeft ze nog iets tegen hem gezegd?'

'Nee,' antwoordde de waarnemend directeur van het huis kortaf. 'De heer Gonzalez is nu bezig. Bovendien heeft hij uw moeder alleen gezien doordat ze hem bijna omverliep en hij daarbij zijn dienblad liet vallen. En wat moet er nu met de kamer van uw grootmoeder gebeuren? Als die morgenmiddag niet leeggemaakt is, zijn we genooddaakt u nog een maand in rekening te brengen.' Felicity rolde vertwijfeld met haar ogen en deed haar best om rustig te antwoorden: 'Goed, daar zal ik voor zorgen.' Peinzend hing ze op.

'En nu? Je moeder moet toch ergens zijn? En als haar nou iets is

overkomen?’ vroeg haar vader, wiens zorgrimpels steeds dieper werden. Felicity pakte zijn hand en kneep erin.

‘Ik ga wel bij de ziekenhuizen in de omgeving na of er spoedopnames zijn geweest. Dan hebben we zekerheid. Goed, pap?’

‘Laat mij dat maar doen, Felicity. Bel jij haar provider. Daar zullen ze je zeker kunnen vertellen waar de telefoon van je moeder voor het laatst getraceerd is,’ stelde Olivia voor, en ze ging meteen aan de slag. Bij navraag in de verschillende ziekenhuizen bleek er echter geen Martha Benedict te zijn binnengebracht.

Felicity’s telefoontje naar de telefoonmaatschappij had meer succes. Nadat ze zich na enig soebatten afdoende had gelegitimeerd, kreeg ze tot haar verrassing te horen dat het mobieltje van haar moeder gisteren voor het laatst was getraceerd op de luchthaven Seattle-Tacoma. ‘Wat doet mam op het vliegveld?’ vroeg Felicity en ze keek van Olivia naar haar vader.

‘Misschien heeft ze zich vergist en dacht ze dat jij gisteren al vloog,’ opperde haar vader. Tegelijkertijd schudde hij zijn hoofd, alsof hij het zelf eigenlijk ook niet geloofde.

‘Dat kan ik me nauwelijks voorstellen. Bovendien, dat slaat toch nergens op? Ze zou mij immers ophalen en wegbrengen.’

‘Misschien heeft ze ineens besloten een reis te gaan maken?’ Dat kwam van Olivia.

‘Maar ze heeft gisteren alleen haar handtas meegenomen. Wie gaat er nou op reis zonder bagage?’ bracht Felicity’s vader daartegenin.

‘Daar zou u nog van staan te kijken, oom Arthur,’ antwoordde Olivia, die hem al van oudsher oom noemde. ‘Maar ik heb een idee: hoe staat het met de creditcardafschrijvingen? *Follow the money!*’ zei ze toen, schijnbaar onsamenvattend.

‘Hoezo? Dat snap ik niet.’ Hij keek haar verward aan.

‘Het wil zeggen dat Olivia naar te veel detectives op tv kijkt,’ zei Felicity. ‘Maar ze heeft gelijk. Het is het proberen waard. Ik bel de creditcardmaatschappij wel. Misschien heeft mam haar kaart pas nog gebruikt.’ Weer volgde er enig gehacketak over de legitimatie, maar omdat haar vader het antwoord op de beveiligingsvraag wist, kreeg ze uiteindelijk de gewenste informatie. Eerst wilde niemand het geloven, maar haar moeder had gistermiddag laat een vlucht naar Rome Fiumicino geboekt.

‘Maar... kent je moeder iemand in Italië?’ vroeg Olivia.

‘Nee,’ riepen Felicity en haar vader in koor. Ze keken elkaar verbaasd aan.

‘Dus toch een aanval?’

‘Hoe kom je daar nou bij?’

‘Rome, de paus, het hoofd van de katholieke kerk. Gaat er nou een belletje bij je rinkelen? Mea culpa? Was je moeder niet al eens eerder van plan om rechtstreeks bij de hoogste wereldlijke instantie om vergeving te vragen?’

‘Godallemachtig,’ lieten Felicity en haar vader zich weer tegelijkertijd ontvallen.

‘Amen,’ vulde Olivia droog aan.

De volgende middag stond Felicity met alleen handbagage in de vertrekhal van Seattle-Tacoma. In plaats van een ticket naar Kaboel had ze er nu een naar Rome in haar hand.

Inmiddels wist ze dat haar moeder geen aanval van spijt had gehad. Martha Benedict was begonnen aan een reis naar het verleden van haar gestorven moeder.

Na het bezoek aan haar vader was Felicity met Olivia naar Woodhill gereden. Op de een of andere manier had iets haar daar naartoe getrokken en haar ingegeven dat ze daar een antwoord zou vinden.

Samen met Olivia had ze de kamer van haar oma nog eens grondig doorzocht en niets gevonden. Steeds vaker moest ze denken aan de mysterieuze doos waarmee haar moeder zo overhaast uit het verpleeghuis zou zijn vertrokken. Had de inhoud daarvan iets met haar raadselachtige verdwijning te maken? Ook had ze nog even kunnen spreken met de verzorger, een oudere Mexicaanse man.

Zijn woorden hadden haar niet gerustgesteld. Volgens hem had haar moeder eruitgezien alsof de duivel in eigen persoon haar op de hielen had gezeten. Daarna had hij een verkreukeld stukje papier uit zijn jas getrokken. ‘Hier, dit had uw grootmoeder in haar hand toen ze stierf. Ik wilde het gisteren al aan uw moeder geven, maar daar kreeg ik de kans niet meer voor.’

Felicity streek het papier glad. Het was een krantenknipsel met een

foto van een man in een rechtszaal, duidelijk een beklaagde. Jammer genoeg stond er geen tekst bij. Maar het was niet zozeer die man waar Felicity in geïnteresseerd was, als wel de vrouw op de achtergrond. Ze herkende haar als haar grootmoeder. Met haar blik star op de beklaagde gevestigd zat ze op de eerste rij van de publieke tribune. Zo veel dodelijke haat had Felicity nog nooit op iemands gezicht gezien. Op grond van de kleding van de man en de leeftijd van haar grootmoeder was het een knipsel uit de jaren zestig. Wie was die man? Waarom was haar grootmoeder in hem geïnteresseerd geweest? Van de achterkant van het knipsel werd ze ook niet veel wijzer. Het leek een deel van een overlijdensbericht. Maar in een vreemde taal, die bestond uit tekens die ze niet kende. Ze vermoedde dat het Hebreeuws was. Als dat zo was, hoe kwam haar grootmoeder dan op een foto in een Israëlische krant?

Felicity wist dat het niet veel zin had naar de politie te gaan. Haar moeder was een volwassen vrouw, die kon reizen waarheen en wanneer ze wilde. Zonder lang te aarzelen had ze daarom besloten haar achterna te reizen en te gaan zoeken. Uiteraard maakte ze zich zorgen over haar, maar ze was ook boos, omdat ze haar vader zomaar in de steek had gelaten en zonder iets te zeggen was verdwenen. Haar vader zou geen rustig moment meer hebben tot hij iets van haar of van haar moeder had gehoord. Olivia had haar beloofd zolang voor hem te zorgen. De reis naar Kaboel een paar dagen uitstellen was geen probleem geweest.

‘Wacht, Felicity!’ Ze draaide zich om en zag Richard, haar bijna-verloofde, met snelle passen naar zich toe komen.

‘Mooi dat ik je nog net tref.’ Hij omhelsde en kustte haar uitbundig ter begroeting, alsof ze nooit uit elkaar waren gegaan. Toen hij haar losliet, keek hij haar aan met die lach die ze zo aantrekkelijk aan hem vond. ‘Sorry, dat was uit gewoonte.’ Hij scheen volstrekt niet in verlegenheid gebracht door zijn kus, anders dan Felicity, die hem namelijk spontaan beantwoord had. En ze had zich nog zo voorgenomen om hem geen hoop meer te geven! Richard moest vrij zijn voor een nieuwe liefde. Haar hart was blijkbaar niet zo consequent als haar verstand. Waarom was hij gekomen? Ze voelde zich niet sterk genoeg voor een herhaling van gisteravond.

Richards aanwezigheid werd verklaard door wat hij daarna zei: ‘Olivia heeft me gisteravond alles verteld. Ze dacht dat je moeder een soort midlifecrisis had. Is ze inderdaad zonder iets te zeggen naar Rome vertrokken? Zomaar? Vreemd. Spontaniteit is geen eigenschap waar ik bij haar aan denk. En jij hebt dus besloten om haar achterna te reizen?’

Goddank, dacht Felicity opgelucht. Hij was hier vanwege haar moeder, niet om haar tegen te houden omdat hij dacht dat ze naar Kaboel vloog. ‘Ja, ik maak me zorgen om haar. Je weet hoe ze kan zijn. Ze is nog nooit in Europa geweest, spreekt geen Italiaans, hooguit een beetje Latijn, en voor zover ik weet kent ze daar geen sterveling.’

‘En wat ga jij doen? Hoe wil je haar gaan zoeken? Rome is een grote stad.’

‘Eerlijk gezegd heb ik geen enkel idee. Ik ben wel van plan naar de Italiaanse politie te gaan, ook al denk ik niet dat het iets zal uithalen. Maar ook daar vertrouw ik op de bank en de creditcardmaatschappij. Die zijn tot nu toe erg nuttig gebleken. Mijn moeder heeft op het vliegveld in Rome nog geld opgenomen. Dat is in ieder geval een spoor. Het betekent dat ze daar is aangekomen. Zodra ze haar creditcard weer gebruikt, word ik op de hoogte gebracht.’

‘Hier, ik heb iets voor je, een naam en een telefoonnummer in Rome!’ Richard drukte haar een papiertje in de hand. ‘Ik heb vanochtend Fred gesproken en hij gaf me de naam van een zekere pater Lukas von Stetten. Fred heeft vier semesters in München met hem gestudeerd. Pater Lukas is jezuïet en woont sinds een paar maanden in Rome. Ik heb gisteravond nog met hem gebeld.’

‘Gisteravond? Maar dat betekent dat je die arme man midden in de nacht uit zijn bed moet hebben gebeld.’ Alsof ze het zeker wilde weten, keek Felicity op haar horloge.

Richard toonde weer zijn onweerstaanbare lach. ‘Fred zei dat het best wel kon. Priesters staan vierentwintig uur per dag ten dienste van God. Pater Von Stetten heeft beloofd je in Rome van het vliegveld te halen. Hij zal je helpen bij je zoektocht.’

‘Dank je, ik weet niet wat ik moet zeggen. Ik schaam me. Je bent zo lief en ik...’ Ze maakte haar zin niet af. Eigenlijk was alles al ge-

zegd en kon ze daar niets meer aan toevoegen om het makkelijker te maken. In plaats daarvan ging ze op haar tenen staan en kuste hem op zijn wang. ‘Doe Fred de groeten van me.’ Richard pakte haar even vast en drukte haar tegen zich aan. Toen liet hij haar abrupt los. ‘Veel geluk en laat alsjeblieft iets van je horen?’

‘Natuurlijk.’ Ze liep weg. Toen draaide ze zich nog eens om. ‘Hoe herken ik pater Von Stetten?’

‘Heel eenvoudig,’ zei Richard met een brede grijns. ‘Gewoon uitkijken naar de aantrekkelijkste man in de wijde omgeving.’